

Banca albastră

Nițu Cristina

Îți mai aduci aminte de banca albastră?
O simplă bancă de lemn scorjit
Lăcașul amintirilor noastre
De unde lumea ne privea
Și noi la rândul nostru privegheam.

Suflete inocente ne făceau cu ochiul
Și un surâs plătând ne aruncau.
Uneori ne ignorau ca niște fantome,
Dar noi tot le iubeam
Pentru ca viața ne iubea.

Copacii își scuturau timid vechile veșminte:
Frunze de aramă desprinse de astrul sfânt
Și negre săgeți nu conteneau să răsară
Dansând pe albastrul cer dumnezeiesc.

Șoapte line ne mângâiau trupurile încă tinere,
Înfiorate de câte un gând purtat prin văzduh
Și dulci erau ale soarelui sărutări senine
Când pe chipul meu și al tău, ele se împleteau tăcut.